

grundlæggende betingelser for, at designretten kan opnås.

Stk. 1 er en gennemførelse af direktivets artikel 3(2). Det følger af bestemmelsen, at designretten kun kan opnås, hvis designet er nyt og har individuel karakter. Kravet om individuel karakter er nyt i forhold til den gældende lov, men må antages ikke at indebære nogen væsentlig ændring i forhold til det eksisterende adskillelseskraft, hvorefter et design skal adskille sig væsentligt fra, hvad der var kendt før ansøgningens indleveringsdag, jf. den gældende lovs § 2, stk. 1.

Stk. 2 er en gennemførelse af direktivets artikel 4. Bestemmelsen fastslår, hvornår et design skal anses som nyt i lovens forstand. Det er fortsat en betingelse, at designet ikke er blevet offentligt tilgængeligt før dagen for ansøgningens indgivelse eller prioritetsdagen. Med hensyn til hvornår et design skal anses som offentligt tilgængeligt, henvises til forslagens §§ 5 og 6. Kriteriet i bestemmelsen er nyt i forhold til den gældende lov, idet der ved nyhedsvurderingen skal tages udgangspunkt i, om et identisk design tidligere er blevet offentligt tilgængeligt, og ikke om et lignende design allerede findes. Ved bedømmelsen af om design er identiske, skal der anlægges en relativ stram betragtning, idet formodningen er, at design er identiske, hvis deres udseende kun adskiller sig fra hinanden på uvæsentlige punkter.

Stk. 3 er en gennemførelse af direktivets artikel 5. Bestemmelsen fastslår, hvornår et design har individuel karakter. Kravet om individuel karakter gælder foruden nyhedskravet som betingelse for at opnå designret. Ifølge punkt 13 i præamblen til direktivet skal helhedsindtrykket af designet adskille sig "klart" fra helhedsindtrykket af tidligere design. Denne præcisering i præambelen skal lægges til grund ved anvendelse af bestemmelsen. Indførelsen af kravet om individuel karakter medfører formentlig ingen væsentlig ændring i forhold til gældende ret. Bestemmelsen opstiller på samme måde som den gældende lovs § 2, stk. 1, en betingelse om, at designet skal have en vis afstand til kendte design, hvis eneret skal opnås. Bestemmelsen skal forstås på den måde, at forskelle og ligheder principielt har lige stor betydning i forbindelse med forskelsvurderingen. På dette punkt er bestemmelsen også i overensstemmelse med gældende ret.

Det fremgår af bestemmelsen, at den individuelle karakter skal vurderes ud fra den informerede brugers perspektiv. Den gældende lov indeholder ikke en sådan præcisering. Den omstændighed, at vurderingen skal foretages ud fra den informerede brugers perspektiv, indebærer, at brugeren ikke skal være fagmand eller ekspert på området. På den anden side må den på-

gældende person heller ikke være helt uden kendskab til produktet, dets formål og variationsmuligheder.

Det følger af bestemmelsen, at der ved vurderingen af designets individuelle karakter skal tages hensyn til de valgmuligheder, designeren havde ved udformningen af designet. I overensstemmelse med gældende ret reduceres kravet til individuel karakter, når designeren har begrænsede muligheder for at udvikle et nyt design, fordi produktet stiller helt bestemte funktionelle krav. Eksempelvis er det lettere at opnå designret til fantasiprodukter, f.eks. legetøj, end til telefoner og lettere at opnå designret til hjulkapsler end bildæk, da dæks udseende i et vist omfang er funktionsbestemt på grund af kravene til udformningen af dækkets riller og slidbaner for at opnå den fornødne effekt.

Til § 4

Bestemmelsen er en gennemførelse af direktivets artikel 3(3) og (4). Bestemmelsen indeholder en særegel regel for bestanddele til sammensatte produkter, herunder reservedele. Bestemmelsen er samtidig en skærpelse af kravene til opnåelse af designret i forhold til forslagens § 3. Desuden indebærer bestemmelsen, at det på en række områder vil være vanskeligere at opnå designbeskyttelse af reservedele end under de gældende regler. For så vidt angår sammensatte produkter, hvori der indgår sammenkoblinger, henvises til forslagens § 8.

Ved et sammensat produkt forstås et produkt, der består af flere bestanddele, som kan udskiftes, således at produktet kan skilles ad og samles igen, f.eks. en bil. I direktivets tekst til artikel 3(3) bruges udtrykket "et mønster, der finder anvendelse på eller indgår i et produkt". Dette er i forslaget udtrykt ved "et design til en bestanddel". Med den foreslåede ordlyd er der ikke tale om en realitetsændring. Forslaget tilsigter alene at gøre bestemmelsen sprogligt lettere at forstå.

Stk. 1, nr. 1, indskrænker i forhold til gældende ret adgangen til at designbeskytte reservedele, da det ifølge forslaget er en betingelse, at den indføjede bestanddel er synlig under normal brug. Denne begrænsning har bl.a. betydning inden for bilindustrien, idet adgangen til at opnå designbeskyttelse begrænses på grund af kravet om synlighed. Det betyder f.eks., at en gearkasse typisk ikke vil kunne designbeskyttes. Hvorvidt en lydpotte kan beskyttes vil afhænge af en konkret vurdering af, i hvilket omfang lydpotten er synlig.

Begrebet "synlighed" bør ikke strækkes for vidt, da det vil medføre, at en række produkter ikke vil kunne designbeskyttes. Kravet om synlighed bør f.eks. ikke medføre, at bestanddelen skal være synlig til enhver